

тове ще станемъ. Кажи ми: ще ми да-
деш ли дъщеря си за снаха?

— Защо да не ти я дамъ? — от-
върналъ Южниятъ вѣтръ. — Момиче ли
е — все трѣбва да се омжи за нѣкого.
Знай само, че съмъ решилъ да омжа дъ-
щеря си за момче, което има добъръ
занаятъ.

— Охо! — зарадвалъ се Северниятъ
вѣтръ. — Това само да е прѣчката!
Моятъ синъ е прочутъ сребраръ!

— Сребраръ ли? — зачулилъ се
Южниятъ. — Че какъвъ е тоя занаятъ?

— Ехъ, съседе! — кимналъ
глава Северниятъ. — Не вѣрвахъ,
че пъкъ чакъ до толкова си простъ!
Както има златари, така има и
сребрари. Синътъ ми Скрежко е
майсторъ на сребърнитѣ издѣлия.

— Аха, разбирамъ! — свилъ
вежди Южниятъ. — Добре, сре-
браръ нека е. Но дали е добъръ
майсторъ? Зарекълъ съмъ се да
дамъ дъщеря си само на много
добъръ майсторъ!

— Отъ него по-добъръ майсторъ
нѣма? — похвалилъ сина си Северниятъ.
— Каквото посребри — блести като
ясното слънце!

— Добре, — отново се съгласилъ
Южниятъ. — Нека твоятъ синъ ми по-
каже майсторлъка си. Ако наистина знае
добре да посребрява, ще му дамъ дъщеря
си за жена и ще сключиме мирния до-
говоръ.

Зарадвалъ се Северниятъ, върналъ
се въ леденитѣ си владения, повикалъ
сина си Скрежко и го накаралъ да по-
каже майсторството си. Подрипналъ за-
радвано Скрежко, полѣхналъ надъ гори и
поляни и порѣсиль съ ситни водни кап-
чици всѣко листенце и тревичка, всѣко
клонче и цвѣтене. После обдѣхалъ кап-
чицитѣ съ ледения си дѣхъ, тѣ се смра-
зили и заблестѣли като най-свѣтло сребро.

Видѣлъ Северниятъ дѣлото на своя
синъ, зарадвалъ се и викналъ съседа си.

— Ела, свате, да видишъ, майсторъ
ли е моятъ синъ!

— Сега ще видимъ, — отвърналъ
Южниятъ и заедно съ Северника трѣг-
нали да обхождатъ полетата и горитѣ.

— Казвахъ ли ти азъ! — гордѣлъ
се башата съ своя синъ. — Вижъ, колко
прекрасно блести тънката сребърна пре-
мѣна на земята!

— Вѣрно е, че блести, — съгласилъ
се Южниятъ. — Но чакай да видимъ
колко е трайна тази премѣна. . .

Като рекълъ тия думи, Южниятъ

духналъ надъ заскреженитѣ поляни. Вмигъ
цѣлата сребърна премѣна на земята се
ризтопила. Листата и цвѣття отърсили
воднитѣ капки, и отъ майсторството на
Скрежка останали само калнитѣ следи по
земята.

— Виждашъ ли? — засмѣлъ се Юж-
ниятъ, като подрипналъ въ клонитѣ
на единъ вѣковень джбъ. — На такъвъ
простъ майсторъ азъ дъщеря си не да-
вамъ. А пъкъ съ баща, който е отгледалъ
толкова неукъ синъ — азъ договоръ не
сключвамъ!

Разлютилъ се оскърбениятъ Север-
ниятъ, разлудувалъ се безъ време, та не
едно цвѣте погинало отъ сръдната му. А
Южниятъ се смѣлъ презъ глава и заед-
но съ него се смѣли и всички горски
птици.

Отъ тоя день враждата между два-
мата съседа станала още по-непримирима.